

Υ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Υ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἐν Πάτραις εἰς τὰ Ψηλὰ Ἀλώνια ἐγένοντο μετ' ἐπισημότητος, παρουσίᾳ τῶν Βασιλέων, τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, χαλκίνου ὃν κατεσκεύευσεν ὁ ἐν Παρισίοις γλύπτῃς κ. Ἀντώνιος Σῶχος. Κατὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια εἶχε μεταφερθῇ τὸ Λάβαρον τῆς Ἀγ. Λύρας. Ὡμίλησαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν, ὁ Δήμαρχος Πατρῶν, ὁ κ. Πρωθυπουργὸς καὶ ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως. Πλείστοι στέφανοι ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Πελοποννήσου, τῆς Δημ. ἀρχῆς Ἀθηνῶν καὶ ἐκ μέρους τῶν Ἀλυτρώτων κατετέθησαν.

— Ἐν Μεσολογγίῳ ἐν τῷ κήτῳ τῶν Ἡρώων ἐγένετο τῇ 27 Μαΐου τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ Ἐπισκόπου Ρωγῶν Ἰωσήφ ὅστις ἀφ' οὗ μετέδωσε τῶν ἀχράντων μυστηρίων τοὺς μελλοθανάτους τῆς ἡρωϊκῆς Ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου ἔθεσε πῦρ εἰς τὴν πυρίτιδα καὶ ἐτάφη ὑπὸ τὰ ἔρειπια μετὰ τῶν γερόντων καὶ γυναικοπαίδων, τῶν μὴ δυναμένων νὰ παρακολουθήσωσι τὴν ἔξοδον ἐκ τῆς πολιορκουμένης πόλεως. Ἡ προτομὴ ἔργον τοῦ κ. Σώχου ἀνιέρθη πρωτοβουλίᾳ τῆς «Σταρεᾶς Ἑλλάδος». Λόγον ἐξεφώνησεν ὁ κ. Χρ. Παλαμᾶς.

— Διενεργεῖται ἔρανος πρωτοβουλίᾳ τῆς «Παναιτωλικῆς» διὰ τὴν ἀνέγερσιν προτομῆς τοῦ Μάρκου Μπότσαρη ἐν Καρπενήσιῳ.

— Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις εἰς προβεβηκυῖαν ἡλικίαν ὁ ζωγράφος Ἀλέξανδρος Καλούδης. Εἰς ἐκ τῶν ρομαντικῶν τύπων τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων, μὲ τὰ μακρὰ κατσαρὰ μαλλιά, πλατύγυρον ρμπούπλικαν, ἀπετέλει ξεχωριστὴν φυσιογνωμίαν. Εἶχε σπουδασῇ εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἔργα του τετράκις ἐγένοντο δεκτὰ εἰς τὸ Παρισινὸν Salon. Ὀνειρόν του ἦτο νὰ παιξῇ τὸν «Οἰδίποδα Τύρα νον» τοῦ Σοφοκλέους εἰς ἓν τῶν ἀρχαίων θεάτρων. Ἦξευρε τὸ ἔργον ὁλόκληρον ἐκ στήθους καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον κείμενον καὶ κατὰ μεταφράσιν τοῦ Βλάχου. Πάθησις τοῦ λάρυγγος τὸν ἡμπόδιζε νὰ παραγιοποιήσῃ τὸ ὄνειρόν του. Ἦτο καθηγητὴς τῆς ζωγραφικῆς εἰς τὴν Καλλ. σχολὴν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως διετάχθη ἡ λογοκρισία νὰ διαγράφη ἐκ τῶν περιοδικῶν τὰ θίγοντα τὴν θείαν λατρείαν ὥς καὶ πᾶν ἄσεμνον δημοσίευμα ἢ εἰκόνα. Ἦτο καιρὸς νὰ ἐξυγιανθῇ μία μερὶς τοῦ περιοδικοῦ τύπου, ὅστις χάριν ὑλικῶν κερδῶν παρέβλεπε τὰς στοιχειωδεις ἐκ τῆς ὑπαγορεύσεως τῆς ἡθικῆς.

— Παρεπιδημεῖ ἐν Ἀθήναις ἡ Ἀμερικανὶς λογο-

γράφος mis Λουτγκέτ ἐλθοῦσα ἐπίτηδες ἐκ Νέας Ὑόρκης ὅπως ἀντλήσῃ ἐκ τῆς προσφυγικῆς συμφορᾶς θέματα διηγηματογραφίας καὶ διαλέξων. Ἡ Ἀμερικανὶς λογία ἐξεφράσθη ἐνθουσιωδῶς περὶ τῶν ψυχικῶν ἀρετῶν τῶν Ἑλληνίδων, ἐδήλωσε δὲ ὅτι προετοιμάζει σειρὰν διαλέξεων, τὰς ὁποίας θὰ κάμῃ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος εἰς ἑκατὸν διαφόρους Ἀμερικανικὰς πόλεις.

— Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ Ἀλεξανδρινὸς δημοτικιστὴς Νίκος Σαντορινναῖος.

— Ἐνας τύπος σπανίος, ὁ Τέλης Πετσάλης ἀπέθανεν σχεδὸν λησμονηθεὶς ἐν βαιεῖ γήρατι. Ἀνῆκε εἰς τὴν «χρυσὴν νεολαίαν» τοῦ 1862. Ἐπαναστάτης, ἔδρασε κατὰ τὴν φοιτητικὴν ζωὴν, καὶ κατόπιν, κοινωνικώτατος, εἰς τὴν κοσμικὴν κίνησιν. Ἐπὶ τριακονταετίαν διετέλεσεν ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης. Ἐδῆ ισοσυγκράρηται ἐρασιτεχνικῶς, ἐδημοσίευσεν δὲ εἰς τὴν «Ἐφημερίδα» καὶ τὴν «Ἀκρόπολιν» κριτικὰς καλλιτεχνικὰς, ἰδίως μουσικὰς, αἱ ὁποῖαι ἐκκμνον ἐντὺ τωσιν. Καὶ διὰ ζωγραφικὴν ἐκθεσιν εἶχε δημοσιεύσῃ κριτικὴν αὐστηράν κλίτε. Εὐρυλόγος, θυμόσφορος καὶ ἀθυρόστομος, εἴρων, ἐπιγραμματικώτατος εἰς τοὺς χαρακτηρισμοὺς ἦτο περιζήτητος εἰς τοὺς φιλικοὺς κύκλους. Ὅχων πενιχράν σύνταξιν ἐξεχώρησεν αὐτὴν εἰς τὸ Γηροκομεῖον διὰ νὰ τοῦ δοθῇ ἐν αὐτῷ μία θέσις καὶ εἰς τὸ ἄσπλον αὐτὸ τῶν πτωγῶν γερόντων ἀπέθανε μετὰ διήμερον ασθένειαν. Ὁ ἄλλοτε ἀεικίνητος καὶ θαλερώτατος, ἐσύρετο ἐσχάτως εἰς τὰς ὁδοὺς ἐρείπιον σωματικόν, ἀλλὰ μὲ τὰς διανοητικὰς δυνάμεις ἀμειώτους.

— Τρεῖς συμπαθεῖς δημοσιογραφικαὶ φυσιογνωμίαι ἐξέλιπον:

Ὁ Γεώργιος Αἰκέριος, ὅστις μετὰ μακρὰν διαμονὴν ἐν Παρισίοις ἔπανελθὼν εἰς Ἀθήνας ἐδημοσιογράφησε ὥς συνεργάτης ἐπὶ ἔτη τῇ. «Ἐστίας», διηύθυνε δ' ἐσχάτως τὸ περιοδικὸν Ἀδελφωσύνη τοῦ Ἑλληνογαλλικοῦ Συνδέσμου. Μετέφρασεν ἐπιτυχῶς Γαλλικὰς κωμωδίας, παιχθεῖσας ἐπανειλημμένως.

Ὁ Ἀντώνιος Σκουλούδης, ἐκ Κρήτης, διετέλεσε πρὸ τετραετίας συντάκτης τῆς «Πατρίδος» Αἱ ἀνταποκρίσεις του ἐκ Κων πόλεως καὶ Πόντου, ἐκδοθεῖσαι κατόπιν εἰς τόμον, ἀνεγνώσθησαν μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος. Διετέλεσε ἀνταποκριτὴς ἐν Ἀθήναις τῶν «Λονδινεῶν Τάιμς». Ἀπέθανεν ἐν Γερμανίᾳ ἔνθα αὐτὸς διετίας ἐνοσηλεύετο, ἐν ἡλικίᾳ 28 ἐτῶν. Ὁ Ἀγγελος Σούλης διευθυντὴς τοῦ Πειραϊκοῦ Ἱστοριογράφου» θῦμα τοῦ ἐξανθηματικοῦ τύπου.

— Τὸν Μαῖον συνεπληρώθη ἑκατονταετία ἀφ' οὗ τοῦ ὁ Σολωμὸς ἔγραψεν εἰς τὴν ἐν Ζακύνθῳ ἑλληνικῇ Στροφῇ τὸν ἔθνον. Ὑμνον, δημοσιευθέντα τὸ πρῶτον τῷ 1824 εἰς τὴν «Γεν. Ἐφημερίδα» ὑπὸ τοῦ Σπυρ-

Τρικούπη. Ὁ Ὑμνος ἐμελοποιήθη τῷ 1823 ὑπὸ τοῦ Μαντζάρου ἐν Κερκύρᾳ, ἐνθα εἶχε μεταβῆ ὁ Σολωμός. Ἐπὶ τῷ γεγονότι, ὁ Σύλλογος τῶν Φιλογραμμάτων καὶ Φιλομούσων ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τοῦ δένδρου ὑφ' ὃ ἐγράφη ὁ ὕμνος, διότι ἡ ἑπαυλὶς κατεστράφη ὑπὸ σεισμοῦ, ἀναμνηστικὴν πλάκα, ἐν Ἀθήναις δὲ θὰ ἀναλάβῃ, προτάσει τοῦ κ. Δ. Καλογεροπούλου, ἡ Ἱστορικὴ καὶ Ἐθνολογικὴ Ἑταιρεία τὸν ἑορτασμόν, ὅστις ὅμως ἔλλειπει χρόνον ἀνεβλήθη διὰ τὸν Ὀκτώβριον. Πρὸς τοῦτο συνέστη εἰδικὴ ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Κ. Ράδου Προέδρου τῆς Ἱστορ. καὶ Ἐθν. Ἑταιρείας, ὡς προέδρου, Δημ. Καλογεροπούλου, Προέδρου τῆς «Ἐνώσεως τῶν Ἀθηναϊκῶν περιοδικῶν» ὡς γραμματέως, Γ. Νάζου, καὶ Μ. Καλομοίρη διευθυντῶν Ὁδίων, Ι. Καραβία Προέδρου τῆς Ἀθηναϊκῆς Μανδολινάτας, Σ. Πάτση Δημάρχου, τῶν ἀντιπροσώπων Παν. Καλογεροπούλου τῶν ἐν Ἀθήναις Ζακυνθίων, Μ. Μίνδλερ τῶν Προσκόπων, Δ. Μπαλάνου τοῦ Ὁρφανοτροφείου Χατζηκώστα, Α. Ἀνδρεάδου τῆς Φιλαρμονικῆς Κερκύρας, Β. Θεοφιλοπούλου τοῦ «Πειραϊκοῦ Συνδέσμου» τῶν κυριῶν Λούρου καὶ Παπαδοπούλου τοῦ «Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων» καὶ τῶν κ. κ. Δ. Λαυράγκα, Κ. Παλαμά, Α. Φιλαδελφείως καὶ Φ. Οἰκονομίδου διευθυντοῦ τῆς Ἀθηναϊκῆς χορωδίας.

Ἀπεφασίσθη ὅπως δοθῇ ἑσπερίς ἐπισήμιος ἐν θεάτρῳ καθ' ἣν γενήσεται εἰσῆγησις περὶ τοῦ Ἐθν. Ὑμνου, τοῦ ποιητοῦ καὶ τοῦ συνθέτου, ἀπαγγελία ὑπὸ γνωστῆς καλλιτέχνης τοῦ ποιήματος, ἐκτέλεσις τοῦ Ὑμνου σὺν τῇ προσθήκῃ, ἐκτὸς τῶν δύο καθιερωθεισῶν στροφῶν τοῦ καὶ 4—5 ἔτι κατ' ἐπιλογὴν ἐκ τῆς συνθέσεως, διότι ὁ Μάντζαρος ἐμελοποίησεν ὁλόκληρον τὸ ποίημα, ὑπάρχει δὲ ἀνέκδοτον τὸ κείμενον παρὰ τῇ ἑγγονῇ αὐτοῦ κ. Σουλαῖδοπούλου. Κατόπιν θὰ προβληθῇ πλαστικὴ εἰκὼν μὲ μουσικὴν ὑπόκρουσιν, ἀμφότεραι ἐμπνευσμέναι ἀπὸ τὸν ὕμνον. Ἐπίσης θὰ δοθῇ μεγάλη ὑπαίθριος ἑορτὴ ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ καθ' ἣν θὰ ἀποκαλυφθοῦν αἱ προτομαὶ Σολωμοῦ καὶ Μαντζάρου, ψαλλομένου τοῦ ὕμνου ὑπὸ 400 φωνῶν. Ὁ Δῆμος θὰ διαθέσῃ 15,000 δρ. διὰ τὰς προτομάς.

— Ἐωρτάσθη καὶ ἐν Ἀθήναις ἡ ἑκατονταετηρίς τῆς γεννήσεως τοῦ Ἐρνέστου Ρενάν. Ὁ πανηγυρισμὸς ἐγένετο ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ἐνθα ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας παρισταμένον τοῦ Βασιλέως καὶ τῶν ἐπισήμων ὠμίλησεν, ἡ κ. Ζερβοῦ ἀπήγγειλε Γαλλιστὶ τὴν Προσευχὴν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἐτραγοῦδῃσεν ἡ κ. Καλαμαριώτου.

— Ἀνεγνώσθη ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἡ ἔκθεσις τοῦ γλωσσικοῦ Σεβαστοπούλειου ἀγῶνος. Ὁ εἰσηγητὴς κ. Βορρέας ἐμαστίγωσε τοὺς μαλλιαροὺς.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Διαλέξεις τῆς «Ἑταιρείας τῶν Βυζαντινῶν σπουδῶν». Ὁμίλησαν οἱ κ. κ. Κουκουλῆς περὶ τῶν δύο θριάμβων (διαπομπέσεως καὶ ἐντίμου) κατὰ τοὺς Βυζ. χρόνους, ὁ κ. Διαμαντόπουλος περὶ Ἡρακλείου, ὁ ἀρ-

χιμανδρίτης κ. Ἀνθ. Παπαδόπουλος περὶ τοῦ θρησκευτικοῦ θεάτρου τῶν Βυζαντινῶν, τῶν ὑποκριτῶν καὶ τῶν μηχανικῶν μέσων τῆς παραστάσεως, ὁ κ. Σ. Ζερβὸς περὶ τῶν Δωδεκανήσων κατὰ τοὺς Βυζ. χρόνους, ὁ κ. Π. Ἀγγελετόπουλος περὶ σημειῶν τινῶν (ἐνοικιοστασίου, αἰσχροκερδείας) τοῦ Βυζ. δικαίου, ὁ κ. Φιλανδρος περὶ τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου, ὁ κ. Χατζηϊωάννου περὶ τῆς Κύπρου κατὰ τὸν Μεσαίωνα.

Διαλέξεις τῶν «Ἑλληνίδων ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικός». Ὁμίλησαν ἡ κ. Πάντελάκη, ἡ κ. Γιανιοῦ κατὰ τῆς ἀναμίξεως τῆς γυναικός ἐν τῇ πολιτικῇ, ἡ δ. Α. Ἰωαννίδου περὶ τῆς γυναικός ἐν τῇ Κοινωνίᾳ τῶν Ἐθνῶν ἣτις οὐδὲν ἔπραξε, ἡ κ. Κορύλλου εἰς τρεῖς μακρὰς διαλέξεις ἀνέλυσεν τὸ ἔργον τοῦ Παλαμά καὶ ἡ κ. Σπανοῦδι παρουσίασε τρεῖς ποιητὰς τῆς Κ)πόλεως, τὸν κ. Ἀγγ. Σημηριώτην, ἃν καὶ ἀπὸ μακροῦ χρόνου λείπει ἐκεῖθεν, καὶ δύο νεωτέρους τοῦ τοῦ κ. κ. Μελαγχρινὸν καὶ Μπεκὲν ὃν καὶ ἐκήρυξεν ὡς τὸν ἀριστον ποιητὴν τῆς Πόλεως Ὡς πρὸς τὸν τελευταῖον ἃς μᾶς ἐπιτρέψῃ ἡ λογία κυρία νὰ ἔχωμεν πολλὰς ἀντιρροήσεις.

— Ὁ κ. Καραθεοδωρῆς ἐτάραξε τοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους μὲ τὴν γνώμην του περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῆς θεωρίας τῆς σχετικότητος τοῦ Αἰνστάιν ἐπὶ τῶν θεμελιωδῶν ἡμῶν ἀντιλήψεων. Ἐπηρεολούθησε συζητήσεις.

— Ὁ κ. Βώκος ὁ ἀπιστήσας πρὸς τὴν φιλολογίαν διὰ νὰ ἀφοσιωθῇ εἰς τὴν ζωγραφικὴν, ἐπανελθὼν ἐκ τῆς Εὐρώπης, ὅπου ἐξέθεσε τὰ ἔργα του, ὠμίλησε περὶ τέχνης καὶ τοῦ μεταπολεμικοῦ πολιτισμοῦ τῆς Εὐρώπης.

— Ὁ κ. Ἰ. Καραβίας ὠμίλησε ἐν τῷ «Παρνασσῷ» περὶ τῶν εὐρημάτων τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ Κάρναβον εἰς τοὺς τάφους τοῦ Φαραώ, ὁ κ. Π. Σαλταμπάσης περὶ τῆς ρητορικῆς καὶ τῶν διασημότερων ρητόρων ἀρχαίων καὶ συγχρόνων, ὁ κ. Γ. Παρασκευόπουλος περὶ τοῦ Ἀγ. Ὁρους.

— Ἐν τῷ Ἑλλ. Ὁδείῳ ἡ ἐν αὐτῷ καθηγήτρια τῆς ἀπαγγελίας κ. Θ. Δρακοπούλου συνεχίζουσα τὰς περὶ Ἑλλ. ποιητῶν ἀπογευματινὰς διοργάνωσε τοιαύτην διὰ τὸν Βαλαωρίτην. Μετ' εἰσηγησιν τοῦ κ. Γκόλφη, ἀπήγγειλαν τὰ ἐκλεκτότερα ποιήματα τοῦ ποιητοῦ αἱ μαθήτραι τῆς κ. Δρακοπούλου δσποινίδες Ι. Σταμάτη, Κοῦλα Μπεκιάρη, Δ. Κυθωνιάτου, Λιλὴ Καλογεροπούλου, Ἐράνη Καλλιανέση, Ἀργυρῶ Κατσάνου, ἡ δὲ κ. Δρακοπούλου ἀπήγγειλε μετὰ πολλῆς ἐκφράσεως ἀπόσπασμα τοῦ «Φωτεινοῦ».

— Ἐν τῷ Παρνασσῷ ὁ κ. Μέκιος ὠμίλησε περὶ τοῦ ἀπροσώπου τῶν πεινῶν, ὁ κ. Ν. Βασιλειάδης ἱατρὸς ἐκ Κων)πόλεως διὰ τὰ ἔξυπνα παιδιὰ, ὁ κ. Χατζηϊωάννου διὰ τὸ ἔργον τοῦ Ματσούκα, ὁ κ. Μοσχοβίτης διὰ τὸ ἔργον τῆς Ἀμερικανικῆς φιλανθρωπικῆς ἀποστολῆς καὶ ὁ κ. Μιχαηλίδης περὶ τῆς Ἀμερικανικῆς ἐκπαιδεύσεως, ὡς αὕτη διεμορφώθη ἐν τῇ Ἑγγύς Ἀνατολῇ.

— Ἐν τῇ Γαλλικῇ σχολῇ ὠμίλησεν ὁ κ. Α. Ρουσέλ

περὶ τοῦ ποιητοῦ Ἑρμοῦ (Πέτρου Βλαστοῦ), ὁ κ. Πικῆς περὶ Ρενάν καὶ ὁ κ. Πολυχρονιάδης περὶ Δενὺ Κοσσέν.

— Ἐν τῇ Ἱταλικῇ σχολῇ ὁμίλησεν ἡ κ. Μαρία ντέ λὰ Φοντὲ περὶ ἐνδόξων Ἱταλίδων.

— Ἐν τῇ Ἱστορικῇ καὶ Ἐθνολογικῇ Ἑταιρίᾳ ὁμίλησεν ὁ κ. Ράδος περὶ τοῦ εἰς αὐτὸ καταταθέντος ἐσχάτως ἱστορικοῦ πίνακος τοῦ Δελακρουά εἰκονίζοντος τὴν ἐν Ναυπάκτῳ ναυμαχίαν, κατ' ἀντιγραφὴν τοῦ κ. Κογεβίνα.

— Εἰς διάλεξιν ὁργανωθείσαν ὑπὸ τοῦ ἀρτιστυτάτου Φιλολογικοῦ Συλλόγου τῶν νέων «Ἀκρόπολις» ὁμίλησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας ὁ διευθυντὴς τῆς «Πινακοθήκης» κ. Δ. Ι. Καλογερόπουλος περὶ τῶν νεωτέρων τάσεων εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ τὴν τέχνην. Ἐπεσκόπησε τὰς συγχρόνους ροπὰς καὶ νεωτέρας τεχνουργίας ἐν Εὐρώπῃ, ἐνδιέτριψε δὲ εἰδικώτερον εἰς τὰς ἐκδηλωθείσας προσπαθείας τῶν παρ' ἡμῖν «νέων» πρὸς μίμησιν αὐτῶν. Ἐπέκρινε τὰς τάσεις αὐτάς, κηρυχθεῖς ὑπὲρ τῆς ἐθνικιστικῆς μορφῆς, διὰ δημιουργίας καθαρώς Ἑλληνικῶν ἔργων.

ΘΕΑΤΡΑ

ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν παρεστάθη ἡ «Ἄννα Πέτερς» δρᾶμα τοῦ Νορβηγοῦ Γιένσεν, ἔργον ἐπιβλητικόν, μὲ μεγάλην πνοὴν καὶ θέμα τὰς πολιτικὰς, θρησκευτικὰς καὶ κοινωνικὰς προλήψεις.

— Παρεστάθη διὰ πρώτην φορὰν ἐν Ἑλλάδι ὁ «Μάμφρεδ» τοῦ Βύρωνος μὲ πρωταγωνίστριαν τὴν δ. Κολυβά, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Πρινέα.

— Κατεσπαράχθη εἰς τὰ «Ὀλύμπια» ὁ «Βέρθερος». Εὐτυχῶς τὸ ἔλλ. μελόδραμα ὑπῆρξεν ἀμέτοχον τοῦ ἀνοσιουργήματος.

— Ἡ ἐμφάνις τοῦ βαρυτόνου κ. Ι. Βλυσίδου ἐπανελθόντος μετὰ τριετὺς σπουδὰς ἐξ Ἰταλίας. ἐχαιρετίσθη ἐνθουσιωδῶς εἰς τὸν Κουρέα τῆς Σεβίλλης καὶ τὸν Ριγολέττον, ὡς καὶ ἡ μετ' αὐτοῦ τὸ πρῶτον ἐμφανισθεῖσα Ἱταλὶς ὑψίφωνος κ. Μπάντι.

ΞΕΝΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐν Παρισίοις συνήλθε τὸ πρῶτον διεθνὲς Συνέδριον τῶν συνομοσπονδιῶν τῶν ἐργατῶν τῆς Διανοίας ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Λέοντος Μπορζουά. Αἱ συνομοσπονδίαὶ αὗται περιλαμβάνουν 150,000 μέλη. Ἡ Ἑλλάς... δὲν ἀντεπροσωπεύθη.

— Ὁ σκὼν τὴν πρωτοβουλίαν τῶν ἀνασκαφῶν ἐν Λουξορ καὶ ἀνευρὼν τὸν τάφον τοῦ Φαραὼ Τοῦτ — Ἄνκ — Ἀμῶν λόρδος Κάρναβον, δηχθεὶς ὑπὸ δηλητηριώδους μυίας ἐκ τοῦ τάφου προελθούσης, ἀπέθανεν ἐν Καίρῳ εἰς ἡλικίαν 57 ἐτῶν.

— Ὁ Ριχάρδος Στράους μεταβάς εἰς Βουκουρέστιον διηύθυνε τὴν μεγάλην Ρουμανικὴν ὀρχήστραν εἰς συναυλίαν ἔργων τοῦ δοθεῖσαν εἰς τὸ «Ἀθήναιον».

— Μετὰ τὴν πυρκαϊάν τοῦ Ἑθν. Θεάτρου τῆς Σόφρας, ἐκάη τὸ Δημοτικὸν θέατρον τοῦ Βισβάδεν. Ἦδη ἀγγέλλεται ἡ ἀποτέφρωσις τοῦ Μεγάλου θεάτρου τῆς Πετρούπολεως.

— 50 Γερμανοὶ σοφοί, μέλη τῆς Ἑταιρείας τῶν Γερμανῶν φυσιολόγων καὶ ἱατρῶν ἐδημοσίευσαν μαυφέστον κατὰ τῆς θεωρίας τοῦ Αἰνστάιν.

— Ὁ ἄλλοτε διευθυντὴς τῆς ἐν Ἀθήναις Αὐστριακῆς σχολῆς κ. Βιλχελμ εἰς τὴν ἐν Βιέννῃ Λέσχην «Οὐρανία» ἔκαμε πέντε διαλέξεις περὶ ἀρχαίας καὶ συγχρόνου Ἑλλάδος, ἐξαιρῶν τὰς προόδους αὐτῆς.

— Εἰς Μιλῶν ἠνοίξεν ἡ κατὰ διετίαν διοργανουμένη ἐκθεσις διακοσμητικῶν τεχνῶν.

— Ἐωρτάσθη ἐν Παρισίοις ἡ ἑκατονταετηρίς τῆς γεννήσεως τοῦ ποιητοῦ καὶ φιλέλληνος Θεοδώρου Δε—Μπανβίλ. Ὑπέρμαχος τοῦ λυρισμοῦ, ὕμνητῆς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὸ Ὠραῖον καὶ τὸ Ὑψηλόν. Μαθητὴς τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, ἔγραψε τοὺς «Ἐξορίστους», τὸ «Αἶμα τοῦ ποτηρίου», τὰς «Καρνάτιδας» καὶ ἄλλα ποιήματα.

— Ἡ Journal τῶν Παρισίων προσέλαβε ὡς σχεδιαστὴν τῆς διὰ τὰ θεατρικὰ κατόπιν διαγωνισμοῦ πρὸς 22 ἄλλους σχεδιαστὰς, τὸν Ἑλληνα κ. Πρωτοπάτην (Παζῆ).

— Συνήλθεν εἰς Βρυξέλλας τὸ 5ον Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Ἱστορικῶν Ἐπιστημῶν. Ἡ Ἑλλάς ἀντιπροσωπεύθη διὰ τοῦ καθηγητοῦ κ. Κουρέα ὅστις ἔκαμε δύο ἀνακινώσεις. Μίαν εἰς τὸ τμήμα τῆς ἀρχαίας ἱστορίας «Ἡ ὁμοσπονδία τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὸν Δ', καὶ Γ', αἰῶνα καὶ ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν» καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὸ Τμήμα τῶν Βυζαντινῶν σπουδῶν: Αἱ ἱστορικαὶ ἐπιτομαὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου.

— Ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι τοῦ Βέλγου μουσουργοῦ Φράγκ ἡ πόλις τῶν Παρισίων προσέφερεν εἰς τὴν Διέγην μέγα μνημεῖον παριστῶν τὴν Τέχνην. — Τὸ ἀναμνηστικὸν Μουσεῖον τοῦ Γκαϊτε κατεστράφη ἐκ πυρκαϊᾶς. Ὑπόνοια διετυπώθησαν περὶ ἐμψυγισμοῦ.

— Ὁ Δ' Ἀνούντζιο ἐξέδωκε νέον βιβλίον μὲ τὸν τίτλον «Ἡ Ἱταλία τῶν Ἱταλῶν». Κατήρτισε δὲ ἐκδοτικὴν Ἑταιρείαν μὲ κεφάλαιον ἐνὸς ἑκατομμυρίου λιρετῶν πρὸς ἐκδοσιν καθημερινῆς φιλολογικῆς ἐφημερίδος μὲ τὸν τίτλον «Ἡ Σφενδόνη».

— Ὁ περίφημος Ἱταλὸς θρησκευτικὸς συνθέτης Περόζι, παθὼν τὰς φρένας, ἐτέθη ὑπὸ ἀπαγόρευσιν.

— Αἱ Ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες διὰ μακρῶν περιγράφουν τὴν ἐπιτυχίαν τῶν χορῶν τοῦ καλλιτεχνικοῦ ζεύγους Βάσου καὶ Τανάγρας Κανέλλου. Παρέστησαν τὸν «Οἰδίποδα τύραννον» εἰς ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν. Τὰ ἄλλα πρόσωπα ὑπεδύθησαν φοιτηταὶ καὶ φοιτήτριαι τοῦ Πανεπιστημίου Ἐβανστον. Ἀνεκρούσθη ὁ Δελφικὸς ὕμνος τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ δὲ κ. Κανέλλος μετὰ τὸ δρᾶμα, ἐχώρευσεν τὸν πυρρῦχιον καὶ ἓνα χορὸν μετὰ κυμβάλων.

— Ἡ μεγαλειτέρα θεατρικὴ δόξα τῆς Γαλλίας,

ή «θεία» Σάρρα Μπερνάρ, δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἡ ἀειθαλής, ὡς ἀπεκαλεῖτο, ἀπέθανε 79 ἐτῶν. Ἐσπούδασε εἰς τὸ Ὡδεῖον καὶ ἀπεφοίτησε μὲ δεύτερον βραβεῖον κατὰ τὸ ἔτος 1862 Ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν Comedie Française ὡς Ἰριγένεια, κατόπιν εἰς τὸ Gymnase. Τῷ 1880 μετέβη εἰς Ἀμερικὴν, κατόπιν περιέδωσε τὰς κυριωτέρας πόλεις τῆς Ἑδρώπης. Εἰς τὰς «Κυρίας μὲ τὰς Καμελίαις», τὴν «Φρουφροῦ», τὴν «Θεοδώραν» τοῦ Σαρδοῦ, τὴν «Τόσκαν» εἰς τὴν Φαίδραν, τὴν «Ἰωάνναν Δ' Ἀρκ», εἰς τὸν «Ἀετιδέα» ἀνεδείχθη ἀπαράμιλλος.

Ἡ Σάρρα ἐνυμφεῖθη τὸν Ἀριστείδην Δαμαλᾶν ὅστις ἔπαιξε ἐπὶ τινὰ χρόνον μαζὴ τῆς. Ἀλλὰ κατόπιν ἐχώρισαν ἐν τούτοις ἡ Σάρρα διετῆρει συμπαθῆ πρὸς αὐτὸν μνήμην καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του.

Ἀπέθανεν τὴν 26 Μαρτίου τὴν 8 μ.μ. εἰς ξενοδοχεῖον τῆς λεωφόρου Περγέρ. Αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τῆς ὑπῆρξαν ἀγωνιώδεις. Ἦσθάνετο πόνους δυνατοὺς. Διετῆρει ἐν τούτοις τὴν πνευματικὴν τῆς διαύγειαν. Κατὰ τὰς ὑστάτας στιγμὰς τῆς κάτωθεν τοῦ ξενοδοχείου εἶχε συρρεῦσαι πλῆθος κόσμου, ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων.

Ἡ κηδεῖα τῆς ἐγένετο μεγαλοπρεπεστάτη, δαπάναις τοῦ Δήμου Παρισίων. Ἀπειρον πλῆθος τὴν συνόδευσε. Ἐποθετῆθη εἰς τὸ ἰδικόν της φέρετρον ἀπὸ ροδόξυλον, τὸ ὁποῖον ἐκόμιζε μαζὴ τῆς ἀπὸ τριακονταετίας καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποῖου συχνὰ ἀνεπαύετο.

Ἡ κηδεῖα ἐνῆλθε εἰς τὸν Ἀγ. Φραγκίσκον τοῦ Σάλ, κατ' ἐντολήν της, ἐτάφη δὲ εἰς τὸ κοιμητήριον Περ — Λασσαίς.

Ἀφίνει νῆον καὶ ἐγγονήν, πρὸς ἣν συνέστησε νὰ τηρῇ τὸν τάφον της πάντα ἀνθισμένον.

Μία ὁδὸς τῶν Παρισίων ὀνομάσθη μὲ τὸ ὄνομα τῆς, τὸ δὲ θέατρον «Ἀναγέννησις» θὰ φέρῃ ἐπίσης, τὸ ὄνομα τῆς. Ἐφῆρε τὸ Παράσημον τῆς Λεγεώνας.

Ἡ Σάρα ἦτο καλλιτέχνης ἐν τῇ εὐρύτερῃ σημασίᾳ τῆς λέξεως. Ἦτο γλύπτρια, ἐκθέσασα εἰς Salon ἔργα τῆς, ἦτο ζωγράφος καὶ συνέγραψεν «Ἀπομνημονεύματα».

Εἰκόνα τῆς ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸν Β'. τόμον. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιεύσωμεν χαρακτηριστικὰ ἀνέκδοτα τῆς.

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Εἰς τὸ «Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων» ἐξέθεσεν ἀκουαρέλλας τῆς ἡ παρεπιδημοῦσα Ἀγγλὶς ζωγράφος δεσποινὶς Hilda May Gordon. Τὰ πλεῖστα εἶνε ἱεροὶ τόποι τῆς Παλαιστίνης—τὰ καὶ καλλίτερα καὶ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα, ὡς καὶ τινὰ τοπεῖα τῆς Ἀττικῆς. Τὰ ὠραιότερα ἦσαν τὰ Ἀνθη τῆς λίμνης τῆς Γαλλιλαιας, τὸ μέρος ὅπου ἐβραπτίσθη ὁ Ἰησοῦς, ἡ ὠραία τῆς Ἰερικουῦς, ὁ κήπος τῆς Γεσθημανῆ, ὁ Ἰουδαῖος.

Ἐκ τῶν ἐλληνικῶν πινάκων ἡ εἴσοδος καὶ ὁ χωρικὸς τῆς Πορταριάς, ἐν τοπεῖον τῆς Κηφησιᾶς, ἐν τῆς Κερκύρας, μία θαλασσογραφία τῆς Κ)πόλεως—καὶ τρία λεπτόγραμμα ὑψίκοσμα δένδρα—γραφικὸν

ποίημα. Ἐπίσης μία ἀτοπὺς τοῦ Λυκοῦ, ἐπικαιρὸς ἐνεκα τῶν τελευταίων ἀνασκαφῶν.

Ἡ δ. Gordon ἐξέθεσε καὶ τινὰς παιδικὰς κεφαλὰς, αἱ ὁποῖαι ἔχουν κοινὸν χαρακτηριστικὸν τὰ ἐκφραστικὰ καὶ ἐν ἐντάσει μάτια, τὰ ὁποῖα προδίδουν περιέργειαν, ὡς νὰ δέχονται κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀπεικονίσεως μίαν ζωηράν ἐντύπωσιν.

*

Ἡ φιλότιμος προσπάθεια τοῦ κ. Μπραέσσα νὰ προσανατολισθῇ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν φῶς ἐξελίχθη ταχύτατα εἰς εἰλικρινὴ ἀπόδοσιν. Εἶνε ἀνώτερος ἤδη εἰς τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν ἀπεικόνισιν τοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον ὅσον περισσότερον σπουδάζῃ τις, τόσο καὶ ἀνακαλύπτει ἀγνώστους ἐκφάνσεις. Ὁ κ. Μπραέσσας μελετᾷ τὸ φῶς καὶ τὸ διαισθάνεται. Τὸ ἴδιο θέμα — μία ἀτοπὺς μοναστηρίου — τὸ ἀπεικονίζει κατὰ δύο διαφόρους ὥρας καὶ τὸ ἐμφανίζει διαφορετικὰ φωτισμένο, γεμᾶτο ἡλιακὸ φῶς ἢ στῆς πρῶτες θαμπὲς σκιὰς τοῦ δειλινοῦ καὶ παρουσιάζεται σχεδὸν ἀγνώριστο, ὡς νὰ ἦτο ἄλλο μοναστήρι.

Ἐκ τῶν 84 πινάκων τοῦ οἱ 47 εἶνε σειρὰ ἀπεικονίσεων μονῶν τοῦ Ἀγ. Ὁρους. Δις μεταβάς εἰς Χαλκιδικήν, κατὰ τὰς ὀλιγομέρους ἐπισκέψεις τοῦ Ἄθω εἰργάσθη κατ' ἀποφασιστικὰ. Ξεχωρίζουν ἡ Μονὴ Γρηγορίου, ὁ Μ. Παντοκράτωρ, ἡ Τράπεζα τῆς Σερβικῆς μονῆς, τὸ κελὶ μὲ τὴν κληματαριά, τὸ παρεκκλήσιον καὶ οἱ κήποι τῶν Ἰβήρων, ἡ εἴσοδος τῆς Μονῆς Ξενοφώντος, μία ἀτοπὺς τοῦ Βυτοπεδίου, ἡ μονὴ τοῦ Διονυσίου, ἡ τοῦ Σίμωνος Πέτρου εἰς δύο ἀπόψεις, καὶ ἡ εἴσοδος τῆς Ρωσικῆς μονῆς μὲ χρῶμα πράσινον πολὺ ἐπιτυχημένον.

Ἐκ τῶν ἄλλων ἔργων, τοπεῖων Ἀττικῶν, ἀνθέων καὶ νεκρᾶς φύσεως ξεχωρίζει ἡ Ἑσπέρα καὶ ἡ προσωπογραφία — ἡ μόνη ὑπάρχουσα — τῆς κ. Δημοπούλου.

Ἡ ἐργασία τοῦ κ. Μπραέσσα εὐσυνείδητος, μελετημένη, ἰσορροπημένη, εἶνε ἀξία μεγάλης ἐκτιμῆσεως, δι' αὐτῆς δὲ τάσσεται μετὰ τῶν δοκιμωτέρων ἐργατῶν τοῦ χρωστήρος.

*

Ἡ κ. Ἀθηνᾶ Ταρσούλη εἶνε μία συμπαθητικὴ μορφή, ἡ ὁποία κρύπτει μίαν καλλιτεχνικὴν ψυχὴν. Ἐνας μητροικὸς πόνος, τὸν ὁποῖον ἠνείκεν ὁ θάνατος, ἐξέσπασεν εἰς μίαν τᾶσιν, ἥτις τὴν κατέκτησεν. Ἀφωσιώθη εἰς τὴν ποίησιν καὶ τὴν ζωγραφικὴν καὶ εἰς ἀμφοτέρως ἐχάρισε τὴν στοργὴν τὴν ὁποίαν εἶχε διεκδικήσῃ ἡ ἀπηνὴς Μοῖρα.

Ἡ κ. Ταρσούλη, τῆς ὁποίας τὰ ποιήματα ἐξετίμησαν οἱ ἀναγνώσται τῆς «Πινυκοθήκης» ἐν ἡ συνεργάζεται, διὰ πρῶτην φορὰν διωργάνωσεν ἰδίαν ἐκθεσιν. Καὶ ἦτο καιρὸς νὰ παρουσιάσῃ συγκεντρωμένον τὸ ἔργον τῆς, μετὰ ἐπταετῆς σπουδᾶς. Κυρίως τὸ ἔργον τῆς — μολονότι εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ εἶδη ἀπησχολήθη — εἶνε τοπειογραφικόν. Ἠγάθησε τὴν

φύσιν, τὴν ἐμελέτησε, τὴν ἠσθάνθη Μία φυσικότης εἰς τὸ χρῶμα, χωρὶς βεβιασμένας τεχνουργίας, μία ποιητικὴ διάθεσις δίδουν μίαν ἁρμονικὴν ἐντύπωσιν.

Ἐκ τῶν 130 ἄτινα ἐξέθεσεν — διὰ τὰ δειξῆν ἵσως τὴν ἐξέλιξιν τῆς, τὰ ἐνεφάνισεν ὅλα — διακρίνονται: Τὸ Ἀγριοκόριτσο μὲ τὸ κρυπτὸν ὁ ἄερας. Ἐχει μίαν κίνησιν καὶ εἰς τὸ πρόσωπον ἀποτυπύεται τὸ συναίσθημα τοῦ προκαλεῖ ἡ βιαιότης τοῦ ἀνέμου. Ἀπὸ τὴν Κορώνην, τὴν ὁποίαν συχνὰ ἐπισκέπτεται ἀπεικόνισεν ἱκανὰς ὥραιας τοποθεσίας — τὸ ἀκρογιάλι μὲ τὰς ἀντανακλάσεις του, τὸ Καλοκαῖρι στῆς κληματαριᾶς μὲ τὸ κορυβάκι κάτωθεν, θερμὸν εἰς φῶς, ὁ βρόχος ὅστις σχηματίζει μίαν ἀρκούδαν, αἱ ἀγελάδες στὸ ποτάμι, τὸ γέρικο πεῦκο, τὸ καλύβι τῆς γρηᾶς, τὰ καΐκια τ' ἀπόβροχο, ὁ Νέδων ποταμὸς καὶ αἱ Τελευταῖαι ἀκτῖνες — μία φαῖα ἀποψὺς εἰς τὸν ἴδιον ποταμόν. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀττικὴ ἐλκύει τὸν χρωστήρα τῆς. Τὸ πρῶτον στὸ Καλαμάκι τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου μὲ τὴν διαφάνειαν τῆς θαλάσσης ἢ συννεφιά στὸ Φάληρο, ἀπεδόθησαν λεπτότητα. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν εἰκονογραφίαν μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας ἀσχολεῖται.

Ὁ Προφήτης Ἡλίας, ὁ Ἐσπερινός, τὸ ἔσωτε- ρικὸν τοῦ Ἀγ. Γεωργίου Καρύτση — ἰδίως τὸ μικρό- τερον — ἢ Ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ διασώζουν μίαν ἀτ- μόσφαιραν μυστηρίου. Ἐπίσης καλὰ ἔργα εἶνε ἡ νε- φαλὴ τοῦ γνωστοῦ μοντέλου τοῦ Πολυτεχνείου Μπάρ- μπα — Θόδωρου, τὸ Παιδικὸ πρόγευμα, τὸ Κινέ- ζικο σεργίτιο καὶ ἐκ τῆς σειρᾶς τῶν Παρισινῶν τὸ Boulevard, ὁ χειμῶνας στὸν Σηκουάνα καὶ μιά λε- πτοτάτη μὲ πέναν ἀπεικόνισις τοῦ ναοῦ τῆς Πανα- γίας.

*

Μετὰ μακρὰν ἐξ Ἀθηνῶν ἀπουσίαν ἐπανῆλθεν ὁ ζωγράφος κ. Α. Κογεβίνας καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Κεντρικοῦ ξενοδοχείου ἐξέθεσε 70 πίνακας, ἐκ τῶν ὁποίων δέκα περίπου εἶναι οἱ κυριώτεροι. Οἱ περισ- σότεροι εἶναι διάφοροι ἀπόψεις τῆς Ἀκροπόλεως, ὧν ἀρίστη ἢ ὑπ' ἀρ. 29. Τὰ ἔργα του εἶνε ὅλα το- πεῖα, κυρίως τῆς Κερκύρας, τῆς Κ)πόλεως καὶ τῆς Βενετίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξ ἐξετέθησαν εἰς τὰ Παρι- σινὰ Salon.

Ἐκ τῆς σειρᾶς τῶν ἔργων τοῦ κ. Κογεβίνα δια- κρίνεται ἡ Κων)πολις (ἀρ. 21) ἡ Παλαιοκαστρίτσα, τὸ Θέρος (Κερκυραίων), ἡ Ψυχὴ τοῦ δάσους ἐμπνε- σθεῖσα ἐκ στίχων τοῦ Λαύρα μὲ ἀρχαῖκὰς παραστά- σεις Ποιητοῦ καὶ Μούσης καὶ τὸ Giardini Bololi τῆς Φλωρεντίας. Ἐπίσης ἐπιτυχὴς εἶνε ἡ μάχη τοῦ Σκρᾶ. Τὰ ἐκτεθειμένα ἔργα δὲν εἶνε νέα. Ἐξετέθη- σαν καὶ ἄλλοτε, κυριαρχεῖ δὲ μία ἡμιστὰ ἑλληνικὴ ἀτμόσφαιρα. Μία μονοτονία νηυσταστικῆ. Ὁ κ. Κ. δὲ εἶνε ζωγράφος — ποιητής.

Μεταξὺ τῶν ἔργων ἐκτίθεται καὶ ἓν λεύκωμα τοῦ

Ἀγ. Ὁρου: ἀποτελούμενον ἀπὸ μίαν δωδεκάδα eaux — forts.

*

Ὁ τολμηρότερος καὶ περιπετειωδέστερος τῶν Ἑλλήνων ζωγράφων εἶνε ὁ κ. Γ. Προκοπίου. Δὲν ἐ- δίστασε ἄλλοτε νὰ μεταβῇ μέχρι Ἀβυσσινίας. Κατὰ τὴν Μικρασιατικὴν ἐκστρατεῖαν συμμετέσχε τῶν ἐ- πικινδυνεστέρων αὐτῆς μαχῶν, εἰς τὴν πρώτην γραμι- μὴν. Πατριώτης ἐνθουσιώδης, μεταδίδει τὰς συγκι- νήσεις τῆς ψυχῆς του ἐπάνω εἰς τοὺς ζωγραφικούς του πίνακας, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἀληθινὰ τοιήματα. Ἡ ἀξία τῶν πινάκων οὗ: ἐξέθεσεν εἰς μίαν αἴθουσαν τοῦ Πολυτεχνείου δὲν εἶνε ἀπὸ καλλιτεχνικῆς μόνον ἀπόψεως ἐνδιαφέρουσα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἱστορικῆς. Διότι ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, εἶδεν ὁ,τι ἀπεικόνισε. Εἰς ἓνα πίνακα τοῦ ἀγῶνος τοῦ 1920 οἱ Ἕλληνες μάχονται, ἄλλοι ὑπτιοί, ἄλλοι ὄρθιοι, καὶ παρέχει ἓνας σκοτωμένος. Εἰς ἄλλον πίνακα πορεῖα πυροβολικοῦ κατὰ τὸ γλυκοχάραμα πρὸς τὸ Ἀϊτσάλ Ντάγ. Τὰ πολυβόλα εἰς ἄλλον πίνακα ἐξα- κοντίζουν τὸν θάνατον εἰς τὸ Σεῖντῆ Χάν, μία ἄμυ- να μέχρις ἐσχάτων — ὁ καλλιτέρας πίναξ του. Ἄλλοι ἐπάνω εἰς βράχον πολεμοῦν φωνάζοντες «μεῖς δὲν νι- κηθήκαμε». Εἰς πολεμιστὴς δένει ὁ ἴδιος τὸ τραῦμα του. Ὁ Ἐκδικητὴς τοσολᾷς — πίναξ ὑπενθυμίζων τὸν Εὐζωνον τοῦ Γεωργίου Σκότ, ὅστις ἦτο τεχνικῶς ἀνώ- τερος.

Καὶ ἀκολουθεῖ ὁ Μικρασιατικὸς πόνος εἰς τὸ «Τζάκι τοῦ δὲν ἀνάβει πειὰ» καὶ εἰς τὸ «Προσφο- γάκι». Τὰ δύο σημεῖα τῆς Μικρασιατικῆς ἐκστρα- τείας, τὴν δόξαν καὶ τὸν ἐγκατάλειπιν, ἀπεικόνισε διὰ τῶν 27 πινάκων του, εἰς οὗς κυριαρχεῖ τὸ αἰσθημα μὲ ἀγνότητα καὶ εἰλικρίνειαν.

*

Εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Χ. Α. Ν. ἐξέθεσεν 60 ἔρ- γα τοῦ ὁ Ρώσος ἀκουαρελίστας κ. Ροσσίνσκη. Ὅλα τὰ θέματα εἶνε εἰλημένα ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Εἰς τοὺς περισσότερους πίνακας κυριαρχεῖ μία διαφάνεια χρωμάτων εἰς ἄλλους ὀργιάζει τὸ φῶς. Τὸ φθινοπω- ρινὸ πρῶτον στὴ Λυκόβρυση, τὸ Τατόν, τὸ Σεληνό- φως, τὰ Κυπαρίσσια, ἡ Βραδυὴ ἀνάταυσις εἶνε ἀρετὰ ποιητικὰ.

Εἰς τὴν Ρωσικὴν πρεσβεῖαν ὁμᾶς Ρώσων προ- σφύγων καλλιτεχνῶν (Γκάριν, Παυλόφσκη, Κλιμένκο, Σιράζ, Πρωτοποπόφ καὶ ἄλλοι) ἐξέθεσαν ἔργα ζω- γραφικῆς καὶ γλυπτικῆς ὡς καὶ κομψοτεχνήματα Ρωσ- σικοῦ ρυθμοῦ, ἐμπνευσμένα τὸ πλεῖστον ἐκ τῆς Ἑλ- λάδος. Εἰς δὲ τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων ἐξέθεσεν ὁ Ρώσος γλύπτης καὶ ζωγράφος κ. Γκάριν ἔργα του. Μία προτομὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ μία τοῦ Τολστόη εἶνε τὰ καλλίτερα.